

Dodatek k naší návštěvě židovského města Josefov

Praha – nevěstince

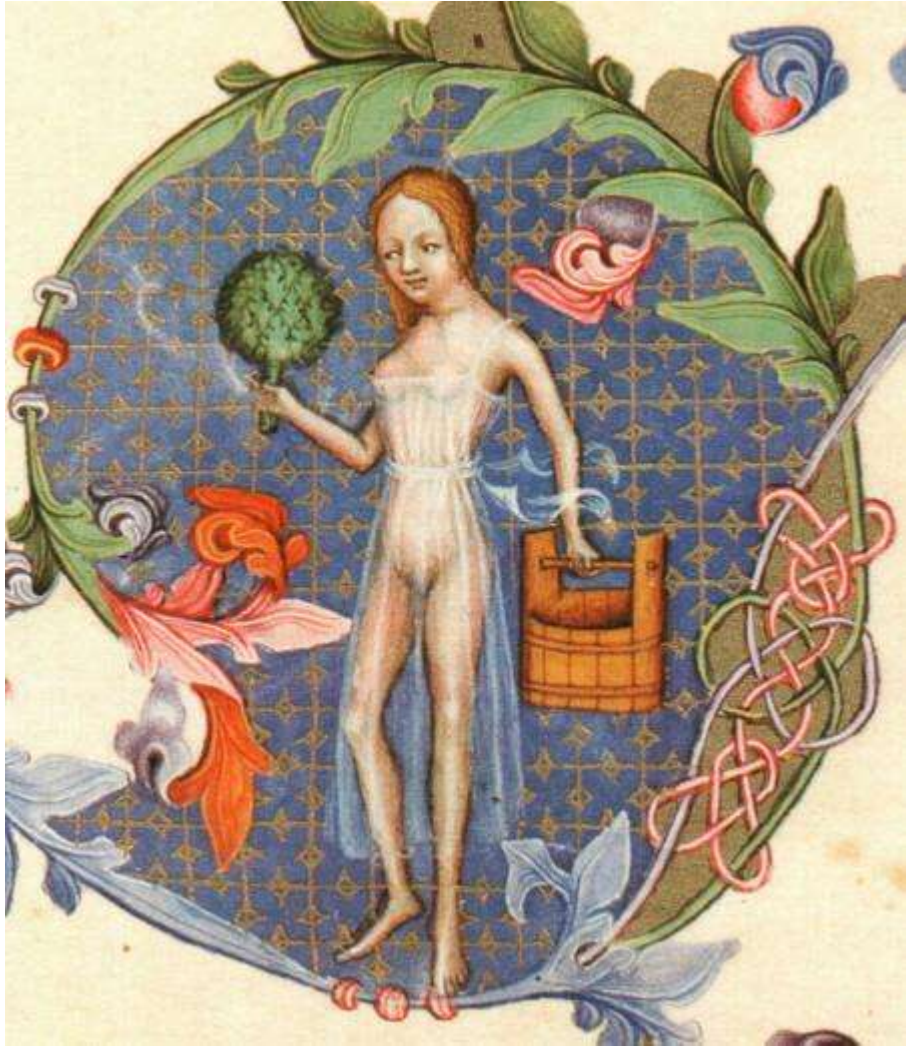
Prostituce byla podle doložených zpráv běžná už ve starověkých civilizacích. Zástupy prostitutek provázely třeba křížové výpravy a nevěstky se brzy staly součástí života ve městech. A Prahu prostituce – samozřejmě - nemohla minout. A víte, kdy se jí zde dařilo skoro nejvíce? Ve 14. Století - za Karla IV !

Ve středověku provozovatelé těchto podniků i samotné sexuální pracovnice rozhodně neměly na růžích ustláno. Společensky byli na úrovni pohodných, katů či lázeňských - tedy nejnižší, kde to vůbec šlo.

Do historie se zapsala i lazebnice Václava IV Zuzana, která panovníkovi nejen zřejmě splnila, co mu na očích viděla, ale podle pověsti mu navíc pomohla uprchnout ze zajetí. Díky ní se pak údajně výrazně zlepšilo postavení jejích kolegyň, i když je na čas. Po Václavově smrti se vše vrátilo do starých kolejí.

A jak dlouhá je historie prostituce, tak dlouho se proti ní bojuje. V roce 1860 se například uzákonilo, že provozovatelé veřejných domů musejí žádat o koncesi, jejich zaměstnankyně musí vlastnit zdravotní knížky a pravidelně se dostavovat na lékařské prohlídky. Z té doby máme k dispozici první úřední statistiky. V roce 1866 bylo v Praze 50 veřejných domů. O dvacet let později už jich bylo 86.

Jako jeden z prvních nám o prostituci v Praze povídá Josef Kajetán Tyl v povídce ZASTAVENÍČKO U ČERNÉ BRAŇKY. Černou braňkou mínil Prašnou bránu, která platila za vyhlášené místo pražské prostituce od pozdního středověku.

Odtud se rozbíhaly cesty jednak zpět po Příkopech do spodní části dnešního Václavského náměstí, jednak Celetnou ulicí přes Staroměstské náměstí do takzvané Páté čtvrti Josefova – a konečně i na opačnou stranu, Truhlářskou ulicí na Petřské náměstí.

Největší koncentrace nevěstinců bývala tedy v uplynulých staletích na Starém Městě pražském - především v uličkách okolo Staroměstského náměstí, v Ungeltu, v okolí kostela svatého Jakuba, svatého Haštala, Na Františku, v okolí Anežského klášteřa. Ale opravdu nejvíce vykřičených domů – čili hampejzů bylo v Páté čtvrti, tedy v uličkách židovského ghetta.

Aby nedošlo k omylu, mívaly nevěstince jednoznačná označení. Dlažební kámen ve tvaru srdce. Dalším znamením byla dobře známá červená lucerna nebo domovní znamení zobrazující kopulujícího kohouta. To dalo vzniknout i lidovému názvu těchto institucí. Z německého pojmenování kohouta Hahn vzniklo hahnenbis, přeneseně hampejz..

O tom, že hampejzníkem mohl být i v minulosti kdokoli, svědčí třeba písemný pramen ze 14. století, podle nějž si farář podskalského kostela sv. Jana páter Ludvík Kojata zřídil nevěstinec a provozoval i hazardní hry. Vedlejšák však musel kvůli své hlavní živnosti vykonávat tajně

V literatuře od Nerudy po Kische se uvádí desítky názvů pro prostitutky. Mezi jinými to bylo - Kurvice, kurvinka, kurvisko, anka s čárkou, debla, vábenka, zběhlice, zebra, amazonka

veselosti, animírka, cajdrnožka, frcínka, harapanna, helmbrechtice, jamora, kočinda, rozára, sajtká, saze, škeble.

Po řadě slavných prostitutek zůstalo dodnes známé jméno či přezdívka - Tonka šibenice, Černá Mary Tonka Myš fórová, Studentská Líza. Znamé je i jméno Otýlie Vranské, její vražda je nikdy neobjasněným "pomníčkem" pražské policie.

Prostitutky se za první republiky sdružovaly do cechů, chodily do společnosti, volně se pohybovaly po městě a propagovaly své povolání. Rozkvět jejich řemesla ale byl zastaven rychle se šířící syfilidou.

Toto nejstarší řemeslo se dělilo na potulné, šenkovní a bordelní.

Za povšimnutí stojí i ceny služeb, které prostitutky poskytovaly. Podle ceníku z roku 1932, kdy se půllitr piva pořídil za 1,30 korun, v podniku madam Anežky Pádivé na pražských Vinohradech v Úzké ulici stálo „omakání koziček“ pouhých pět korun, „štych obyčejný“ vyšel na 20 korun a za „štych s asistencí druhé dámy“ musel zákazník sáhnout do šrajtofle hlouběji, stál 50 korun. Vojáci a trampové měli u Anežky Pádivé třicetiprocentní slevu...

nenavštívili, otiskujeme zde náš

CENÍK,
platný od 15. května 1932.

Omakání koziček	5.
Vzpřímení ohonu	7.50
Sáhnutí na popelníček	5.
Praní a popelníčka	10.
Štych obyčejný	20.
Štych zezadu	30.
Štych na zvláštní přání	50.
Štych falešný	20.
Štych na prsou	30.
Štych s asistencí druhé dámy	50.
Ostatní práce, jako česání, ot- dulování, lízání, parfumování atd. • cenách nepatrných.	

Vojsko a trampové 30% sleva.

Ceny rozumí se včetně mýdla a ruč-
níku. Pp. abonentům zvláštní výhody.

Těšíme se, že nás co nejdříve po-
ctíte svou návštěvou a slibujeme Vám,
že si znamenitě pochutnáte.

V hluboké úctě

Anežka Pádivá,
maj. ústavu,
Praha XI., Úzká 3.

Ale ta tam je doba, kdy jít do nevěstince nebylo o nic divnější, než si koupit na rohu párek v rohlíku. Zlatá doba nevěstinců skončila v roce 1922- Tehdy byla prostituce oficiálně zakázána. A důsledek?? Během následujících pěti let stoupl počet pohlavních chorob o tolik, že takto nemocní tvořili celou třetinu všech pacientů! Tak tedy - počestnost nade vše!

Dvořáková - V místě kde dnes stojí Filosofická fakulta - dnes Široká a roh s Pinkasovou ulicí - v domě čp 20 - U Erbů - provozovala proslulý nevěstinec zvaný U Dvořačky bývalá uzenářka Barbora Dvořáková. V podniku se salonky v prvním patře bylo k mání šest až osm holek a cena za služby se pohybovala od dvou do tří korun. Tento bordel i jeho majitelka se staly předobrazem vykřičeného domu Barbory Horáčkové ve Včeličkově románu Policejní hodina. Syn staré Dvořačky Jaroslav Dvořák provozoval vlastní nevěstinec na Starém Městě v ulici Na Františku.

ZE STARÉ PRAHY

Krčma v „Kornoutě“

V přízemí podniku býval vyhlášený lokál zvaný V Kornoutě - shromaždiště pouličních

prostitutek, žijících v nejbědovanějších poměrech, a jejich pasáků, kteří se jimi dali vydržovat". V mluvě spodiny Páté čtvrti se říkalo, že tito rytíři vodí děvčata "na helandu".

Kaprova číslo 10 – V dnes nevinně vyhlížejícím Fišerově knihkupectví na rohu s Žateckou ulicí se nachází původní modrý pokoj skladatele Jaroslava Ježka. Právě v těchto místech, ale i v dalších domech v ulici, která bývala daleko víc křivolaká, než je dnes, kvetla prostituce.

Zachovala se policejní zpráva o tom, že deset majitelů okolních domů si stěžuje na hlučné a nemravné chování kuplířů a holek a žádá magistrát, aby zakročil. Jak se k problému úředníci postavili, o tom již není nic známo. Od roku 1875 tam byly v nelegálním nevěstinci drženy dvě kněžky lásky – Katarína Žáčková a Barbora Potůčková. Na přelomu století bylo v témže domě nabízeno šest až osm děvčat a za pobavení s nimi se platily 4 koruny.

Roh Kaprovy a Maiselovy ulice

Snad nejvíc se v „Kaprovice“ dařilo podniku **madam Flecklové**. Na svou dobu luxusní zařízení nabízelo své služby nejen bohatým pánům a královským úředníkům, ale i opuštěným paničkám, jejichž smutek a samotu zaháněli svalnatí mladí muži. Madam jim dokázala zajistit silného sladovnického chlapička nebo mladého mlynáře. Madam Flecklová svůj podnik vylepšila i nabízením „krásy bez závoje“- tedy byla tu provozována zřejmě první peep show v

Praze - jeden pokoj byl vyhrazen dívání za peníze. Páni z nejlepší společnosti se mohli pokochat půvaby mladé dívky, která za tónů hracího strojku pózovala nahá na posteli.

Provozovatelka se posléze stala obětí proti- bordelových bouří v roce 1793. Impulzem k nim byli dva studenti, kteří urazili Na Příkopě prostitutku. Její kolegyně scénu sledovala z okna, rozčílila se a na studenty vylila obsah noční vázy. Ke studentům se přidali odpůrci veřejných domů a začalo drancování veřejných domů. Madam Flecklová svou výnosnou pražskou činnost ukončila, přestěhovala se do Berlína a rozjela tam podnikání stejného charakteru.“

Ulice U Radnice a boční Platněřská- zhruba v místě, kde stojí dnes pražský magistrát, fungovala nálevna nejnižší třídy nazvaná **Batalion**

V 19. století se zde scházela největší spodina z Prahy včetně kriminálních živlů, ke kterým patřily i lehké holky. Všichni se scházeli v polosklepním prostoru, kde byly jen lavice a police s lihovinami a kořalkou. Jednalo se tak o vůbec nejhorší nevěstinec na Staroměstském náměstí. V roce 1893 se nakonec ale podnik uzavřel. Za dob židovské asanace byl dům neřesti zcela zničen.

Tento sklepní prostor s lavicemi a soudky s kořalkou si možná vybavíte z filmu *Batalion* od Miroslava Cikána z roku 1937. František Smolík v něm hraje advokáta chudých Františka Uhra, kterého zklamání v manželství přivede až na samé společenské dno.

Témeř hned naproti Batailonu v domech v **Platněřské 125** byly luxusní bordely bývalého detektiva **Emanuela Kauckého**, který zbohatl tím, že jezdil nakupovat starožitnosti a diamanty do Antverp na burzu. Své slečny, jak nám sdělila průvodkyně, učil nejctnostnější morálce tehdejších nevěstinců pokáráním „Ty krávo, na tobě je vidět, žes ještě nebyla v Evropě“.

Zavítal sem dokonce i arcivévoda, který z nedostatku drobných musel nechat v zástavě prstýnek s iniciálami F. J. I. Dostal ho zpět po zaplacení, když majiteli slíbil titul dvorního dodavatele.

V jeho podniku údajně začínala Tonka Šibenice. O ní v roce 1921 napsal E. E. Kisch dojemnou povídku, v níž tato prostitutka, pravým jménem Antonie Havlová, splní poslední přání odsouzence na smrt a stráví s ním noc před popravou. Povídku pak zdramatizoval Emil Artur

Longen a do hlavní role obsadil svou ženu Xenu, která ji úspěšně hrála v divadle v Adrii. Je možná víc než symbolické, že se Tonka Šibenice stala i prvním českým zvukovým hraným filmem.

Dnešní Široká 96 - Friedmann

Na rohu dvou hlavních tříd starého Josefova, Rabínské a Josefovské, stával jeden z nejluxusnějších pražských nevěstinců, který provozoval bývalý detektiv Leopold Friedmann a po něm Alžběta Friedmannová. Podnik navštěvovala především bohatá zahraniční klientela.

zde obsluhovaly exotické slečny z Orientu a Afriky. V Géza Včelička ve svém románu Policejní hodina označuje Friedmannův nevěstinec, zcela v protikladu ke skutečnosti, jako "špinavou

židárnu". Dům byl zbořen v roce 1906 a nahrazen novostavbou čp. 96 - dnešní Široká ulice – V portálu domu připomínají dřívější historii místa dvě sochy nahých krásk.

Roh Maiselovy a Červené ulice - Salon Aaron - Paul Leppin tento bordel popisuje jako přepychový podnik "s klavírem a zářivými zrcadly v sále, kde po hustém tébichu lenivě vláčely vlečky svých secesních rób syté a mocně vlnadné kurvy". Podle Leppina tu ve dne "bývalo ticho, jen zřídka se nějaký host vplížil po vyšlapaných schodech do tmavé domovní chodby a za hodinu se s rozepnutým límcem kabátu, spěšně a rozpačitě, vrátil na světlo. Ale v noci tu ze skrytých zřidel stoupal halasný, jasný, rozechvělý život. Okna žhnula a smích uvnitř se třepotal jako pták uvězněný v kleci."

Salon Aaron údajně patřil mezi luxusnější podniky. A nabízel specialitu: rusovlasou nymfomanku Janu. Ta údajně byla své práci natolik oddaná, že když onemocněla, utekla z nemocnice a vrátila se do salonu lásky, kde se oddala hloučku opilých vojáků.

Červená ulice - už jen jméno napovídá, že tady byla domovem neřest a večer lákala červenými lucernami k návštěvě. Byly tu uličky, v nichž byl každý dům hanbincem, špeluňky, kde necudnost spala v jedné posteli s hladem. V téže ulici byly masné krámky, kde se prodávalo maso. Krámy byly natřeny načerveno, aby nebyla tolik vidět krev, proto také ulice získala přívlastek „Červená“.

Maiselova – tehdejší Rabínská ulice a roh Břehové – zde bývala Denice - tedy nejhorší možný druh hospody, která ožívala až po půlnoci. Krčma a tančírna Dennice, známá jako "eldorado pražských gramínů a prodejných pouličních holek" patřila k posledním podnikům svého druhu v Josefově a byla policejně uzavřena už několik let před asanací. Dům byl zbořen v roce 1903. Ignát Herrmann popisuje atmosféru podniku takto: "Čím blíže k ránu, tím

rušněji v prostorné jizbě, v jejímž koutě za klavírem sedával muž letitý a pilně hrál na povel tancektivých dívek, vyčkávajících trpělivě, kdo za ně zaplatí večeri

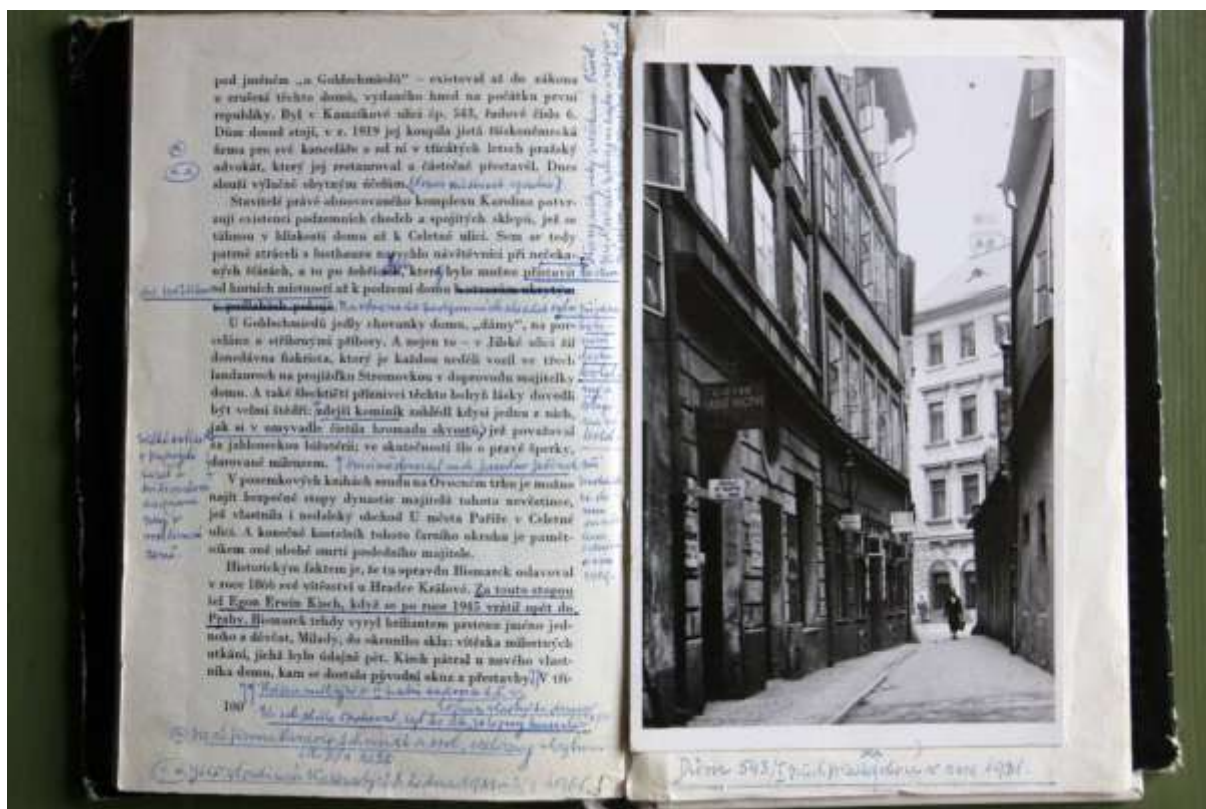

Ulice U Starého hřbitova – zapojte fantazii a představte si, že tu místo luxusních činžáků stály staré, dvou- až třípatrové domky . Tato ulice se dříve jmenovala **Hampejská** - a jak napovídá název, byla plná prodejních ženšin. Svě řemeslo vykonávaly v bezprostřední blízkosti židovského hřbitova. Prostituce se v těchto místech – tedy i v okolí Hampasu - pozdějšího Starého Poštovského náměstí - provozovala už na přelomu 14. a 15. Století. V novější době pak zejména v posledním desetiletí před asanací Páté čtvrti.

Na náměstí Curieových za hotelem Intercontinental stávala vyhlášená hospoda a tančírna U Lišků. Navštěvovali ji plavci, tedy ti, kteří plavili vory. A kdysi se tu zpívalo „Ten neví, co je svět, kdo u Lišků se netočil s děvou jako květ,“.

Z JINÝCH ČTVRTÍ PRAHY

V Kamzíkové ulici, pár kroků od Karolina- v domě U Červeného páva býval jeden z nejluxusnějších bordelů Prahy - v roce 1866 ho otevřel někdejší vetešník Goldschmied

V přízemí byl velký salon se zrcadly na stěnách a v patře pokoje různého rázu – turecký, japonský, perská komnata či královské apartmá. Nechyběla kadeřnická oficína, aby děvy byly pěkně upravené, a ordinace lékaře. Mezi nejslavnější návštěvníky patřili František Ferdinand

d'Este, Otto František Josef Habsburský, řečený Krásný Otto (zemřel na syfilis) nebo Otto von Bismarck. Na klavír U Červeného páva hrával Gustav Mahler, tou dobou intendant opery nedalekého Stavovského divadla. Přestože ho děvčata lákala nahoru, nabídky prý nikdy nevyužil.

I pražský Ungelt nabízel Pražanům potěšení

V domě **U Černého medvěda**, kde je dnes tichý hotýlek, bývala vyhlášená noční krčma, které se říkalo Tunel

Bliže ke Staroměstskému náměstí stál i hodinový **hotel Ungelt**, ve kterém se platilo symbolických 20 korun na hodinu a za celou noc dokonce třikrát tolik. V období první republiky se zde nacházel už solidní podnik s restaurací.

Na rynku před Týnem nabízel erotické služby bordel, který patřil Slavatovi z Chlumu a Košumberka. A prý vydělával opravdu hodně. Prosperující podnik zrušili až další majitelů domu – Trčkové z Lípy

No a na Novém Městě, v **Apolinářské ulici**, nedaleko Zemské porodnice, stávala populární Jedová chýše -oblíbená hospoda pražské galerky a zároveň centrála místních lehkých děv. Ty měly dokonce svou hymnu: U nás v chýši Jedové, líbánky jsou medové. Deset děvčat bylo nás, k omlazování byl čas.“

Hospodu obestírala řada bájí a povídaček – podle jedné z nich dal právě v Jedové chýši král Václav IV. zlikvidovat pár lidí otráveným vínem, podle jiné sem jenom občas inkognito zavítal, a podle další tu měli lžiice připevněné řetízky ke stolům, aby je hosté nekradli. Jisté je, že Jedová chýše tu stávala už od třináctého století a že tu bývalo pořádně veselo a hlučno.

Nevěstince nižší kategorie prý bývaly také v téměř každém domě **v Kožné ulici** – podle přezdívek svých majitelek se nazývaly například Kafemlejnek nebo Mastný drdol

Na nevěstinec v Břetislavově ulici na **Malé Straně** dokonce vzpomíná v knížce Všecky krásy světa básník Jaroslav Seifert.

A v sousední **Vlašské** býval za Rudolfa II. veselý podnik **U Tří červených růží** na který si nepřetržitě stěžovali sousedé. Jeho majitelem býval císařův komorník - Jeroným Makovský z Makové v r. 1599. Podle některých pramenů byl v tomto domě mučen Edward Kelley, aby Makovskému prozradil tajemství kamene mudrců, podle jiných se tu Makovský pouze pokoušel kámen mudrců při alchymistických pokusech najít a Makovského dal mučit jinde. Skladoval tu prý také dovozová vína (rýnské, uherské), a nejen skladoval, ale i šenkoval, na

což jako šlechtic neměl právo a měšťané se proti tomu ohrazovali. Ale císař mu to povolil. Do domu nastěhoval i svého bratra Jana s manželkou Alenou a s tchyní. obě dámy z domu udělaly vyhlášený hapejz pro bohatou klientelu, v noci tu býval kravál (hudba, vřískot lehkých holek a křik opilců). Alena prý měla v oblibě zvláště bohaté mladé italské šlechtice a Jan dům často opouštěl, protože se s těmi dvěma nesnesl.

V letech 1954 - 1967 v tomto domě působil nositel Nobelovy ceny za chemii Jaroslav Heyrovský. V současné době je zde knihovna Ústavu pro soudobé dějiny AVČR.

A ještě opravdu zajímavý článek - **Pražské hampejzy a jejich harapanny**

Helmbrechtlice, mandeleny, prázdné ženy, lárýně a hurvy. A také ty s „k“ na začátku. Nejstarší řemeslnice světa. Jak asi žily ve středověku?

Bývalo to výnosné řemeslo. Ale jen pro ty, kteří nevěstince provozovali. Historické prameny ze čtrnáctého století uvádějí, že majiteli hampejzů bývali často preláti. Například jistý Ludvík Kojata si zařídil dům kurevný přímo ve svém baráku poblíž kostela sv. Apolináře. A jeden farář od sv. Jiljí měl zase pod palcem hampejz v Podskalí pod Vyšehradem. Zisky z prostituce ale plynuly i jinam. Měštům. Takové podnikání jim velmi vyhovovalo, protože díky tučným poplatkům se plnily i jejich pokladnice.

A harapanny samé? Do zmíněného řemesla je většinou přivedla chudoba a zoufalství. Pak dostaly i jakýsi cejch - na veřejnosti musely nosit žlutý šlojíř, aby si je náhodou někdo nespletl s počestnými městkami. Pražským nevěstkám se ale také dostalo malých privilegií - o vánocích směly chodit koledovat. Dokud jim to v roce 1390 rada Starého Města pražského nezatrhla.

Středověký svět prostituce měl také své vnitřní nepsané regule. Hampejzy povětšinou vedly ženy (mimo těch prelátů), které moc dobře uměly své „podřízené“ ovládnout. Půjčovaly jim peníze na tak vysoký úrok, že ubohé mandeleny nemohly nikdy svůj dluh splatit. Pak se musely zavázat, že stydkou chalupu (to jsou názvy,

co?) nikdy neopustí. Nebylo úniku, protože majitelky nevěstinců měly povětšinou podplacené městské úředníky (hlavně sexuálním servisem gratis), takže jim radnice šla na ruku. Pročež se třeba mohlo stát, že na Novém Městě pražském byla v roce 1398 jistá harapanna jménem Dorota popravena. Měla velké dluhy a pokusila se z domu kurevného uprchnout...

Nevěstky se samozřejmě často vyskytovaly i v lázních a hlavně v hostincích. Nejubožejší ale byly ty, co se prodávaly na ulici. Zákazníky si povětšinou vodily za hradby k Vltavě, kde poskytovaly své služby mezi haldami dřeva, které tam vršili voraři. Proto se jim říkalo „haldecké“. O stupeň výš nad nimi byly tzv. „věnečnice“, které pod záminkou podomního prodeje květinových věnečků docházely za zákazníky přímo k nim domů.

Pro obchod ve velkém byly ale stěžejní už zmíněně hamejzy. V druhé polovině čtrnáctého století měla Praha dva "nejvykřičenější" - Benátky a Krakov. Ten druhý byl pro zákazníky k dosažení v také vykřičené stejnojmenné čtvrti u hradeb Nového Města pražského. Tradice se v místě asi drží, jelikož jde o dnešní oblast kolem Krakovské ulice.

Jméno Benátky dostal rozlehlý dvorec na staroměstském předměstí u tehdejší Benátské ulice (v rámci dnešních ulic jde o oblast mezi Konviktskou, Bartolomějskou a Na Perštýně). Šlo o shluk malých domků, kde harapanny provozovaly své řemeslo. Také proto byla mezi tehdejšími počestnými ženami jedna z nejhorších nadávek: „...jsi horší než TA z domku!“

Z dobových dokladů je známo, že roku 1359 - tedy za panování Karla IV. - prodala jistá Keruše Hoffartová, zřejmě majitelka hamejzu nebo „jen“ kuplířka, parcelu v Benátské ulici městskému katovi. Ten si tu postavil dům a v okolí začal podnikat v nejstarším řemesle světa. A prodejné ženy se sem začaly stahovat. Tak se Benátky staly centrem pražské prostituce. A prosluly natolik, že si jich začali všimnat nejen mravokárci, ale i někteří kněží, kteří určitým způsobem předběhli Mistra Jana Husa.

A kazatel Jan Milíč z Kroměříže se do Benátek vrhl po hlavě. Horlil a upozorňoval na místní smilstvo tak dlouho, dokud nezískal podporu císaře Karla IV. a jeho Manželky Akzběty Pomořanské. V roce 1372 nechal Benátky částečně zbořit a na jejich místě začal budovat tzv. Nový Jeruzalém - nápravné místo pro padlé ženy s kaplí sv. Máří Magdalény, sv. Afry a sv. Marie Egyptské. Byl v tom záměr, neboť všechny tři svaté měly s prostitucí své zkušenosti.

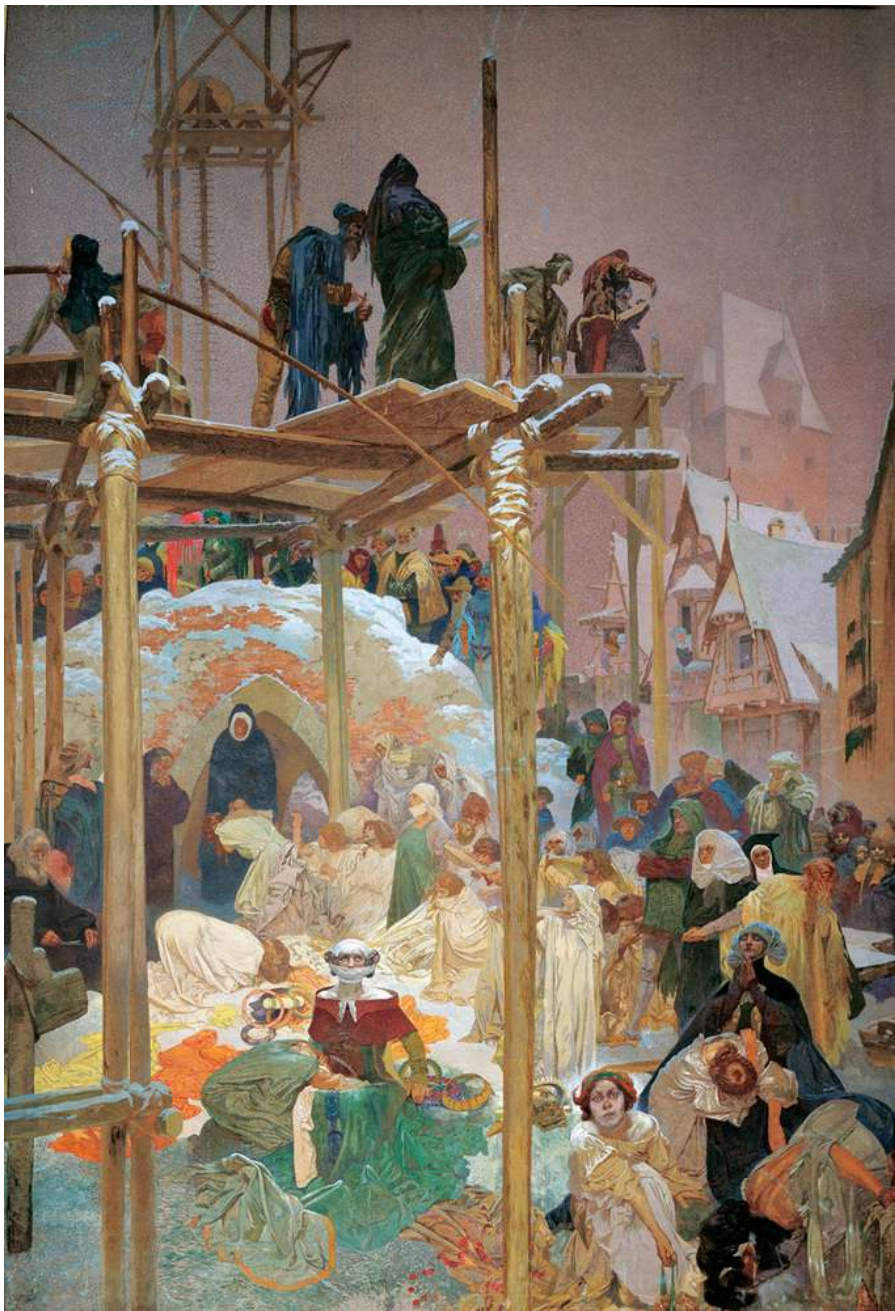
Patronka prostitutek sv. Marie Egyptská

No, a u kaple nechal Milíč postavit útulek pro nevěstky, které se daly na pokání. A nebylo jich málo, jelikož charismatický kněz měl opravdu dar slova. A navíc kázal česky! Následně reformátor rozšířil Nový Jeruzalém přikoupením dalších dvaceti sedmi (!) domků, kde se

bývalé helmbrechtice věnovaly řádné práci. Byl nad nimi přísný dohled, ale jejich pobyt zde byl naprosto dobrovolný.

Zmíněnou akci „obrácení“ pro nás zachytil ve své Slovanské epopeji malíř Alfons Mucha. Velkolepé plátno se jmenuje „Klášter z nevěstince“.

Výjev podal malíř dramaticky i symbolicky - skupina padlých žen, kterým Milíč káže, odkládá honosné šperky, strhává si šaty a mění je za bílá roucha řádových sester. V popředí obrazu sedí dívka se zavázanými ústy jako zpodobnění nápravy a pokání. A budování něčeho nového a převratného zase naznačuje nesmírnou lidskou obětavost a opravdovou pomoc trpícím.

Své skoro životní dílo Jan Milíč z Kroměříže nedokončil. V Novém Jeruzalémě ještě stihl založit kazatelskou školu i s ubytovnou. A pak, v roce 1374, si ho zavolal papež kvůli jeho kázáním na kobereček do Avignonu. Brzy poté tam Milíč zemřel...

No a po něm přišlo na řadu období Mistra Jana Husa. Ani ten nedal nevěstkám pokoj. Ve svých kázáních je nazýval „kněžskými ženami“ (právě pro jejich propojení s preláty) a byl velmi adresný:

„Arcinemravné s nimi vstupovat v pohlavní svazek jest... Kdo svůj úd v nich smáčet bude, tím svůj souhlas s papežem vyjeví!“

Až tak to bylo tehdy ostré! V bouřlivém husitském roce 1419 došlo ve svatém reformním nadšení i k hromadnému boření hampejzů a vyhánění nevěstek z Prahy. Pro trestání cizoložství, smilstva, obžerství a jiných nemravností byl dokonce zřízen zvláštní úřad.

Jenže pak husité svůj boj prohráli a jak známo, císař Zikmund byl v tomhle ohledu úplně jiný. Slovy klasika řečeno, byl na prostitutky prostě fanda. Přesto se ale pražské obce o něco pokusily ještě roku 1435. Čtyři pražské artikuly podmiňovaly přijetí císaře Zikmunda za českého krále slibem, že nedopustí návrat nevěstek do města.

Že se moc nezměnilo a že sexuální řemeslo je opravdu věčné, dokazuje zpráva vyslance mantovského vévody o sto let později. V roce 1531 totiž referoval svému pánovi, že „...síla kuběn je v Praze náramná...“